

Kelly Hesters (22) overleefde roofmoordpoging door asielzoeker

‘Mij dood houden was mijn enige kans om de gruwel te overleven’

Een Libanese asielzoeker uit het open asielcentrum Zon en Zee in Westende probeerde winkelbediende Kelly Hesters (22) met achttien messteken en slagen op haar hoofd te vermoorden. Kelly overleefde de zware verwondingen. Ze vertelt voor het eerst wat ze heeft doorgemaakt.

Toen papa me vond, dacht hij dat ik dood was. Ik lag in een grote plas bloed, mijn gezicht was onherkenbaar verminkt, rond mijn nek zat bruine tape en daarnaast lag een mes. Met dat mes heeft de dader de tape waarschijnlijk proberen aan te draaien om me te verstikken, maar dat weet ik niet meer. Tijdens de gewelddadige aanval heb ik enkele keren het bewustzijn verloren.’

Wat weet je nog?

Vlak voor sluitingstijd stapte een man met donkere huidskleur de winkel binnen. Hoewel het mooi weer was, droeg hij een zware pet. Ik had hem al eerder gezien in een supermarkt vlakbij en hij was enkele dagen ervoor ook in onze winkel geweest toen mijn bazin er was. Ik heb getwijfeld of ik de politie zou bellen, maar omdat hij heel overtuigend zei dat hij een cadeau voor zijn vriendin zocht, heb ik dat niet gedaan. Ik liet hem een paar broeken zien. Plots duwde hij mij op de grond en nam hij mij in een wurggreep. Met bruine tape bond hij mijn voeten en handen vast. Ook mijn mond werd dichtgeplakt. Hij barricadeerde de deur en duwde me naar de kassa. Ik moest het geld eruit halen. Ik dacht dat het een gewone roof was, dat hij mij zou opsluiten en met de buit zou vertrekken. Maar hij gooide me in het pashokje dat de doorgang is naar de stockruimte. Hij vroeg of daar iemand was. Uit angst heb ik de waarheid verteld: dat we alleen waren. Toen

trok hij me mee.

Omdat ik bang was dat hij me zou aanranden, trakte ik met mijn samengebonden voeten zo hard mogelijk naar hem. Daarop ging hij door het lint. Hij beukte mijn hoofd een paar keer tegen de grond. Het was alsof mijn schedel openspleet, zo pijnlijk was het. Daarna kwam hij boven op me zitten en stak hij me met een mes. Hij bleef maar uithalen. Mijn linkerarm zat vol bloed. Ik heb de plakband van mijn mond getrokken en ben beginnen roepen. Hij snoerde me de mond en sloeg met zijn vuisten in mijn gezicht. Toen moet ik bewusteloos geraakt zijn, want vanaf dan herinner ik me alleen maar flitsen.

Ik lag met mijn rug tegen de koelkast terwijl hij mijn gezicht met het koffiezetapparaat bewerkte. Later zat ik op mijn knieën en werd er een vaas op mijn nek kapotgeslagen. Hij nam mijn gezicht vast en beet in mijn wang. Ik viel voorover en zag beelden van mannen in kostuum die rond mijn lichaam stonden. Zij vertelden mijn ouders dat men mij dood had gevonden. Toen pas besepte ik dat de dader me nooit levend zou laten gaan. De enige kans om deze gruwel te overleven, was doen alsof ik dood was. Ik heb mijn adem ingehouden. Ook toen hij met een stoomstrijkijzer op mijn gezicht sloeg. Hij heeft me nog eens goed bekeken, is daarna zijn handen gaan wassen en heeft voor hij vertrok nog eens uit volle kracht tegen mijn gezicht getrapt. Ik bleef liggen.

Met mijn laatste krachten ben ik naar de gsm gekropen. Ik probeerde de hulpdiensten te bellen, maar moet een verkeerd nummer hebben gedraaid. Daarna belde ik mijn moeder. Ik vertelde haar dat ik in de winkel was neergestoken en dat ze de ambulance moest bellen. Mijn moeder gooide de telefoon neer. Ik hoopte dat ze mijn boodschap had begrepen. Haar terugbellen kon ik niet meer. Ademen werd steeds moeilijker. Ik heb mijn vriend nog gebeld om afscheid te nemen. Ik was doodop en wilde mijn ogen sluiten, maar hij bleef praten. Om me bij bewustzijn te houden.

Wie heeft je gevonden?

Mijn vader. Mijn moeder had hem in paniek gebeld voor ze de hulpdiensten verwittigde. Papa dacht dat ik dood was. Ik lag in een grote plas bloed, er was veel bloed tegen de muren gespat en ik reageerde niet op zijn vragen. Plots gaf iemand me zuurstof. Ik kon een beetje beter ademen. Een ander knipte mijn trui door.

Kelly en haar moeder: 'Ik durfde niet meer alleen te zijn. De enige plaats waar ik me een beetje veilig voelde, was in het huis van mijn ouders.'

Ik zakte weg. Toen ik bijkwam, stond er heel veel volk rond me. Iedereen deed iets aan mijn lichaam. Terwijl iemand een wonde op mijn rug hechte, onderzocht een ander mijn buik. Iemand vroeg of ik ook verkracht was en welke inenting ik had gehad. Ik kon niet antwoorden. Geen enkele arts vroeg of het ging. Ze duwden en trokken, alsof ik al dood was. Ik wilde mijn ouders zien. Hen geruststellen dat ik het had gehaald. Het eerste wat een arts

'Geen enkele arts vroeg of het ging. Ze duwden en trokken maar. Alsof ik al dood was'

tegen hen heeft gezegd, is dat ik nooit meer een bikini zou kunnen dragen. Alsof zij daar toen van wakker lagen. Ze wilden weten of ik zou blijven leven, maar niemand stelde hen gerust.

Hoe erg was je eraan toe?

In mijn rug, hals en dij had ik 18 messteken gekregen. Ik heb enorm veel geluk gehad dat er geen organen waren geraakt. Mijn gelaat was door de slagen bont en blauw, gezwollen en

scheefgezakt. Ik had een klaplong en een hersenschudding. Nadien heeft men in een ander ziekenhuis vastgesteld dat ik ook een gebarsten schouderblad, een gebroken rib en een afgerukt vingerkootje had.

Op de intensieve zorgen werd ik voor het eerst ondervraagd. Toen de agenten enkele uren later met foto's terugkwamen, herkende ik de dader onmiddellijk. Ik hoorde iemand zeggen: 'Weer hij.' Mijn vader vroeg of de dader nog iets op zijn kerfstok had. Ze ontkenden, maar papa is op het internet gaan zoeken en ontdekte dat de man in Duitsland twee weken eerder een moord had gepleegd. Hij heeft contact opgenomen met de Duitse politie. Die vertelde hem dat de dader internationaal gescind was. Als men bij de dienst Vreemdelingenzaken de moeite had gedaan om hem grondig te screenen, zouden ze dat te weten zijn gekomen. Ze hebben het niet gedaan en de moordenaar naar een open asielcentrum gestuurd. Men heeft mij gezegd dat ze niets hadden gemerkt omdat hij onder een valse naam asiel had aangevraagd. De directrice van het asielcentrum heeft tegen mijn ouders gezegd dat ze geen identiteit mogen controleren omdat dat de privacy van de asielzoekers zou schaden. Dat is blijkbaar belangrijker dan een mensenleven.

De zoektocht naar de dader werd ook in België geopend.

Meer dan een week na de aanval hebben ze hem in Parijs opgepakt. Toch was ik niet gerust. Ik durfde niet meer alleen te zijn. Er moest zelfs iemand meegaan naar het toilet. Buitenkomen durfde ik helemaal niet. Vóór de overval hadden mijn vriend en ik plannen om te gaan samenwonen op zijn appartement. Dat durfde ik niet meer. Hij werkt in ploegendienst en zou niet altijd bij mij kunnen zijn. De enige plaats waar ik me een beetje veilig voelde, was in het huis van mijn ouders. Ik was niet meer de Kelly van vroeger. Ik leefde wel, maar had geen leven meer.

Na een paar weken heeft de huisarts me aangeraden om psychologische hulp te zoeken om mijn leven weer in de hand te krijgen. Bij die psychologe heb ik voor het eerst geuild. Daar bleek ook dat ik boos was op mezelf omdat ik het idee had dat ik me had laten doen.

De psychologe gaf me opdrachten mee: ik moest op straat wandelen, naar de supermarkt gaan en naar de plaats van de moordpoging gaan. Dat was heel zwaar. Al na een paar se- ▶

Kelly (midden) met (v.l.n.r.) de echtgenoot, de broer en de ouders van het Duitse meisje Melanie, dat door dezelfde aanrander werd vermoord. 'Ik wil alles voor hen doen wat ik kan. Vandaar dat ik in Duitsland ga getuigen.'

dossier.

Hoewel er DNA van hem bij mij werd gevonden en zijn foto in de computer van het asielcentrum zat, beweert hij nog nooit in België te zijn geweest. Ik vind het erg dat hij doet alsof er hier niets is gebeurd, alsof ik niet besta. Ik hoop dat hij een beetje berouw krijgt als hij mij in de getuigenbank ziet zitten. Al betwijfel ik of iemand die zo beestachtig te werk gaat wel een geweten heeft.

Op welke straf hoop je?

Als die man tien jaar krijgt, zal ik teleurgesteld zijn. Dan is hij na zes jaar vrij. Na zijn gevangenisstraf in Duitsland zou hij naar België moeten komen om hier terecht te staan. Ik wil dat hij boet voor de pijn en ellende die hij heeft aangericht. **HILDE ENGELEN**

Vader Rudi Hesters verbijsterd over reactie Binnenlandse Zaken

'Misschien bent ú wel een moordenaar'

Kelly Hesters en haar vader Rudi waren uitgenodigd door 'Recht Van Antwoord' om er te ijveren voor een betere controle op asielzoekers en om hun wens uit te drukken dat asielzoekers in de toekomst alleen in gesloten instellingen zouden worden opgevangen. Het ministerie van Binnenlandse Zaken weigerde zijn medewerking, omdat het zich niet verantwoordelijk voelt voor wat Kelly is overkomen. Wel mocht de vader van Kelly met hen contact opnemen.

Rudi Hesters: 'Tot een redelijk gesprek kwam het niet. De vrouw die ik aan de lijn had, zei dat ze hun werk hadden gedaan zoals het hoort. Op de vraag waarom men dan niet wist dat de dader internationaal geseind stond, had ze geen antwoord. Het einde van het gesprek was helemaal hallucinant. Ze zei: 'Ik sta u te woord en ken u niet. Misschien bent u ook wel een moordenaar.' En dat tegen een vader wiens dochter bijna vermoord is door een asielzoeker.'

conden vluchtte ik de straat op, maar ook daar voelde ik me helemaal niet veilig. Bij het tweede bezoek ben ik toch naar de stockruimte gegaan. Alles kwam terug. Ik was helemaal in paniek. Toch heb ik bij het derde bezoek beslist dat ik weer in die winkel zou gaan werken. Ik wilde niet dat de dader me klein zou krijgen. Wel heb ik met mijn bazin afgesproken dat ik nooit meer alleen in de winkel moet staan. Op haar vrije middagen vergezelt mijn moeder me, anders komt de bazin.

De man die je probeerde te vermoorden verbleef in het asielcentrum Zon en Zee. Dat centrum is er nog steeds.

Ik vind het verschrikkelijk dat het nog steeds een open asielcentrum is waar iedereen kan komen en gaan zonder dat er controle is. Waarom moeten mensen van wie men niet weet of ze al dan niet iets hebben uitgespookt zoveel vrijheid krijgen? Volgens mij zit iemand die echt op de vlucht is er niets mee in om een tijd in een gesloten instelling te verblijven waar hij of zij goed wordt verzorgd. Als de asielaanvraag is goedgekeurd, krijgt hij of zij alle vrijheid van de wereld. Weet je, vroeger deden buitenlanders me niets. Ik vond dat het mensen waren als iedereen. Nu moeten ze me niet meer aankijken of -spreken. Ik moet er niet meer van weten. Ik wantrouw hen allemaal.

Enkele weken na de moordpoging vroeg het kabinet van minister Vande Lanotte of hij op bezoek mocht komen. Omdat hij voor het asielcentrum heeft geijverd, dacht ik dat hij zich misschien kwam verontschuldigen voor wat er was gebeurd. Het enige wat hij zei, was dat ik het voorval moest vergeten. Dat zou wel lukken, zei hij, want ik was nog jong. Hij had ook een broer verloren, vertelde hij nog. Dat

deed er voor mij op dat ogenblik niet toe. Ik had gehoopt dat hij mij zou steunen en misschien een oplossing zou zoeken. Of tenminste zou beloven dat hij over het voorval zou nadenken om een dergelijk incident in de toekomst te voorkomen.

Over enkele dagen zal je in Duitsland tegen de aanvaller getuigen.

Hij staat terecht voor de moord die hij heeft begaan twee weken voor hij mij aanviel. Een moord die hij heeft bekend. Enkele weken na de moordpoging op mij heeft de familie van dat meisje via de Duitse politie contact gezocht. Na enkele maanden mailen zijn ze op bezoek gekomen. Toen heb ik hen beloofd dat als ik iets voor hen of hun vermoorde dochter Melanie kon doen, ik het zou doen.

Enkele weken geleden kreeg ik van het Duitse gerecht een uitnodiging om in Melanies rechtszaak te getuigen. Ik heb onmiddellijk laten weten dat ik er zal zijn. Ik wil vertellen wat ik heb meegemaakt en hoe de brutale aanval mijn leven heeft getekend. Ik wil dat de jury weet dat je zoiets nooit kan vergeten. Het zal me de rest van mijn leven achtervolgen. Mijn getuigenis zal ik in het Nederlands doen. Ik spreek redelijk vlot Duits, maar zoiets delicaats vertellen doe ik liever in mijn eigen taal.

Zal het niet moeilijk zijn om oog in oog te staan met je belager?

Ik voel me heel sterk en heb me voorgenomen hem te tonen dat hij me niet klein heeft gekregen. Ik wil er met opgeheven hoofd zitten. Als ik tranen voel komen, zal ik een pauze vragen. Ik wil niet dat hij me ziet huilen.

De man werd ook ondervraagd voor jouw